

на жизнения поток, загубва илюзивните опори на езика, но поради своята силна привързаност към земното изпитва неистова нужда от обяснение и фиксация на Другото. И в това е неговата несвобода.

В този план на разсъждения можем да се върнем към заглавната метафора на нашето изследване, която се стреми не да противопостави, а да впише говоренето за едно и същото в различни планове на битийното мислене. И в тази среща да се потърси нов тип субстанциализация за нещата. Безспорно едно такова смесване на културни парадигми е свързано с липсата на пълна абсорбация, на остатъчни явления, но води и до раждането на нещо ново и непознато. Неслучайно д-р Кръстев и Пенчо Славейков не искат да припознаят „новия“ Яворов като свой. („Безсъници“ взривява естетиката на кръга „Мисъл“, в чиито основи стоят принципите на яснотата, подредеността, видимостта, ценностната йерархия и митологична установеност във времето.) Но и символистите не го нареждат в своите редици. Проблемите, засегнати в настоящия текст, донякъде обясняват това явление. Те имат отношение към онова, което се случва в българската литература в началото на XX век. С поезията на Яворов тя излиза от своята статичност и видимост, излиза от своето християнско или фолклорно-митологично мислене за движещите сили на битието (плахи опити в това отношение прави Вазов с пантеистичната си поезия), излиза и от тривиалността на традиционния морал. Започнато от Яворов ще бъде доведено до една крайна точка от символистите и авангардистите, след което българската литература ще направи опит да се върне към ортодоксалните си корени.